

και τὸ Σταφιδοσγέδιον ὡς ἀληθῆς νομίζει
 κι' ἀρώματα πρὸ τῶν ποδῶν τῶν Σταφιδῶν κομίζει.
 Οἰμοί! πρὸς τοῦτον λέγουσα, ὅτ' ἤλαθ' περκαίριος,
 ὅτι πολλοὶ μ' ἐκύλισαν ἀκαλασίαις οἰστροί,
 Ἐρωδῶς τε κι' ἀσίληνος τῆς ἀπερίας; ἔρωι,
 καὶ σ' ἄρτρον σου ζίμε μὴ και βλαθε μου καπίστρι.
 Δίξαι μου τῶν ἀπειρῶν μου δακρύων τὰς πηγὰς
 ὁ Σταφιδὸ-Προμηθῆς καὶ Σταφιδορραγῆς,
 κἀμφθητι πρὸς τοῦ στήθους μου τοὺς τόσους στεναγμοὺς
 ὁ μὴ κερπτόμενος ποτὶ πρὸς δανιστῶν λυγμοὺς.
 Μὴ τοὺς ἀχράντους πόδας σου τὰ χεῖλη μου συμμίζω.
 τούτους δὲ πάλιν τοῖς ἔμοις βοστρυγίοις ἀπομνήσκω,
 ὡς κρῶτον τῆς ἀριστερᾶς ἡ πτέρυξ ἠχηθεῖσα
 εὐθὺς 'στὸ κἀπιστήριον παραχρῶδ' ἐκρῶθη,
 κατόπι δ' αὖτε τὸ πυκνὸν τῆς στρουγγίας φοθηθεῖσα,
 ἔκπυ' εὐσχημῶς τὸν κρυφτὸν καὶ τὴν κοιλίαν τῆς τριβῆι.
 Ἀμαρτίων μου τὴν πληθὺν κι' ἀθύσσωτος τῶν κριμάτων
 καὶ τὰ σκολοραχιδώματα τῶν νηστικῶν κομμάτων
 τίς μελετήσαι δύναται καὶ τίς ἐξιχνιάσει ;
 ὦ, Σώτηρ, ποῦ δὲν ἀφῆτες τῆς στρουγγίας καὶ πεινάσθῃ.
 Μὴ μὲ και νῦν τὴν δούλην σου παρῆξ; ὁ Πετριλῆος,
 ὁ μέγα κι' ἄματρον μετῶν τὸ συγκινῶν μες ἄλλας.
 Ἔτσι λοιπὸν 'μαζεύτηκαν μεγάλοι και μικροὶ
 και κριμα' 'στὸν Καμπόστρολον ἐκίνα τὰ Κρῆ Κρῆ
 γκαμμένα μὴ κατὰμυρα τῶν δώδεκα στοιχειά,
 και πάλι ταξίς, Περικλῆ, και πάλι πειθαρχία,
 και χαιρῖ, συνεβόησαν, Σωτήρ Σταφιδόλατρη,
 κι' ὁ Πύργος ὁ σταφιδικός, κι' ἡ σταφιδῶ ἡ Πάτρα,
 Λαμία και Καρβεσσάρα; και Κόρινθος και Βόγα, κι'
 κι' ἔγνε τῶτοι, Περικλῆ, σταφιδοκαπηγῆς,
 ποῦ μὴτοι τόπι'α ποτὶ, μὴδ' 'στὸν νοῦ μου τῶχα,
 κι' ἄλλοι ἐξ ὕψους σήμερα ὁ Λόρδος μες οἰκτιρεῖ.
 Ἄμμ' τί νομίζεις ;... εὐλοκα ὁ Σταφιδῶς δὲν χάνεται
 κι' ἂν ὁ πνιγμένος καθῶ; λιν ἀπ' τὰ μαλλιά του πρῆνεται.
 κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἀρχαλὴ ἐπιπέστηκε σταφίδα
 κι' αὐτὴν εὐρήκε σήμερα σωτήριον σανίδα,
 και τῶν πιστῶν ἀντήχησαν ζητωκραυγαὶ μεγάλαι...
 καθῶ; ὁ δ' μέγας Μωυσῆς 'στὴν ἔρημον τὸ πάλαι
 πρὸς τοὺς Ἑβραίους ἰδεῖτε τὸ ζυλίον τοῦ ριθί
 κι' ἀμίσους τοὺς ποιοιτηθῆς τοὺς πῆγε ριπιτιά,
 ἔτσι κι' ὁ Λόρδος, Περικλῆ, αἰ κόσμο ρουκκρᾶ
 ἔνα σταφιδοσγέδιον ἰσηκωσι γιὰ δόλωμα,
 και Τράπεζαις ὑπόσεται και μπλοκιο παρᾶ,
 ἔν και τοῦ λιν ἀπὸ παντοῦ κειρῶς γιὰ τ' ἀνεκόλωμα».ᾶ.
 Τσιουτοτρόπως κι' ἡ σταφιδὸν μᾶστορη τῆς βῆρῆκε
 και τὸ κουστὸ τὸ Σύνταγμα 'στὸν πρῶτον δρόμο μ' ἤπῃκε,
 ὅταν δι βλίπῃς τακτικῆν τῶν νόμων λειτουργίαν
 τότε, καυμένε Περικλῆ, θὰ χαιρῶμεν κι' ἡμεῖς
 ξεβράκωτον εὐμαρξίαν και νηστικὴν ὕψειαν
 και ποῦ παντὸς ἀσφάλειαν μουλοζυλικῆς τιμᾶς.
 Π. — Σταφιδῶ κι' ἄγιος ὁ Θεός... αὐτὴν θὰ προσκυνῆσαι
 κι' οὐδ' ἄλλο ξένον εἰδῶλον ἰκτός αὐτῆς θὰ στήσῃς.
 Ἔργα καλά θείλ' ἡ πατρίς και πρῶτα τὴν σταφίδα
 κι' ἴσως μ' αὐτὴν νὰ σώσωμεν τὸ κράτος; τὴν σαφίδα,
 κι' ἔπειος γονεῖς πρὸς χάρην τῆς και κόμην δὲν ἀφήτη
 και γαβῖα σταφιδικά δὲν πάει νὰ ψηρήσῃ,
 δὲν βλίπει πρόσωπον Θεοῦ κι' ἰδῶ και παραπῆρ
 κι' ὁ διαβόλος 'στῆς ἰκλογαίαις τοῦ πῆρι τοῦ πατῖρα.
 Φ. — Γιὰ Σουλτανίαν χάνομαι, γιὰ Πκτρινὴ πειθίνομαι...
 πῶς νὰ δῶ τὸν Βασιλῆα, τὸν βῆρῆσκω λυπημένο...
 Σουλλογεμένο σὰ θυρῶ, τολμᾶ νὰ σὰ; ρωτήσω

γιὰ τὴν σταφιδ' ἂν θλιθεῖθε νὰ σὰς παρηγορήσω.
 Σταφιδ' ἀγάπη μου γλυκερά κι' ὕστερη και πρῶτη,
 γιὰ σίνα καλοπῆρασι ἐγγυῶ και φραγοπῆσι.
 Εἶδα 'στὸν κόσμῳ Βασιλῆας μὴ στέμματα κλεινὰ
 και μπλοκιο θομίμα 'μπροστά τῶν 'ξοδεύεται,
 καὶ Βασιλῆα σὰν κι' αὐτὸν δὲν εἶον πουθενά
 τόσο πολὺ γιὰ τοῦ λαοῦ τὴν στοχία νὰ παιδύεται.
 Π. — Πηγαῖω 'στὸν τρικυθῆρο τοῦ «Παρνασσῶ» χορῶ
 και βλίπω τὸν Διάδοχο, ἄλλ' ὄχι ζωρῶ.
 Ἀγαπητὴ Διαδοχο τοῦ Θρόνου Κωνσταντίνε,
 μὰ; λέγετε, παρακαλῶ, τὰ κείρα σας πῶς εἶναι ;
 Ἢ κάθε λύπη κι' ὁ καυμός τὸν ἄνθρωπο τὸν τρέπει,
 μὰ τῆς σταφιδῶς ὁ σεντάς σιγὰ σιγὰ μὰ; πνιγει,
 γιὰ τοῦτο σήμερα κι' ἰγῶ δὲν ἔχω ὄσλοιο κείρι
 γιὰ σοκαρίδες και χορούς και γι' Ἀλεπού; κυνηγι.
 Ἀγαπητὴ Διαδοχο, μὴ σεκλιτίζῃθ' ἔτσι
 και τὴν σταφιδ' ἀφήτετε κι' ἄς πάη νὰ κουρεῖται,
 ὀλίθῃ κειρῶς ποῦ θὰ τὴν τρῶν κι' ἡ κῶτας 'στὸ κοτίτες
 και τότε μὴ τὸ κείρι σας τὸ πρῶτο θὰ χορεύεται.
 Φ. — Μὴ τὴν σταφιδὴν τρώγατε λαός, Βουλή και Θρόνος,
 κι' ὕψοντα θεόσυρρι κι' ἀπὸ σταφιδῶ κάστρα,
 κι' εἶδα πῶς ἀνεκάλυθεν ἰσχυάτος; ὁ Σβορόνος
 πῶς πᾶμπολλα νομίσματα σχετίζονται μὴ τάστρα.
 Κι' εἶδα τάστέρια τούρανο, εἶδα και τὰ νομίσματα,
 κι' ἔστειλα κάτω ἀποπαιρῶν; κι' ἀπάνω χαιρῆτισματα,
 κι' ἂν ὄντως ἀνεκάλυθῃ ὁ ἔκαουτός; Σβορόνος
 πῶς τὰ νομίσματα μπουρῶν και 'στ' ἄστρα νᾶβρουν θείσι,
 ἄλλ' ἀνεκάλυθῃ κι' ἐγῶ, βρῶ Περικλῆ, συγχρόως;
 πῶς μόνο και τὴν τσίπη μας κἀμμιδὲν ἔχουν σῆσι,
 και γιὰ τὴν ἀνεκάλυθῃ ζητῶ νὰ μ' ἀνακαίψῃς,
 ἰν ἄλλοι λόγῳ; ὀηλασῆν νὰ μὴ τῆς παταλῆψῃς.
 Π. — Ὅρα λοιπὸν 'στὴ ράχη σου κι' ἄλο σπηλιᾶρι τρώγῃ,
 σαλιᾶρη, σταφιδόλωσσα και νομισματολόγη.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μὴ ἄλλοις λόγοις ἀγγελαίαις

Φῶς ἐκ τῶν ἔθνων, Πλάτωνος Δρακοῦλην συγγραφή,
 ποῦ πάντα τῆς τῆς ἰσθῆν φιλοσοφίαν ρεῖται,
 γλαυροπυράτη, πάγκρατος, τὰ μάλιστα σοφῆ,
 τὸν κόσμον δι τοῦ πνιματος καθόλου ἀποβλέπει,
 κι' αὐτὸν τῆς ἀνθρωπότητος ἀνακηρῆται φάρον...
 ἰντός μικροῦ ἐκιδέεται ἀντι ὄραχῶν τισσάρων.

Λαμπρὰ πειρογραφήματα τοῦ ποιητοῦ Κρυστάλλη,
 ποῦ τοὺς βροσκαῖς ἡ λυρῶν χαριτωμένα φέλλαι.
 Καὶ ταῦτα καλικελαδᾶ εἰς τὸ πᾶν ποιήματα
 μὴ γλῶσσα τῆς πατρίδος του και δυνατὰ νοήματα.

Σπυριδῶν ὁ Τερστίνης, ὀδόντων ἰατρῶς,
 κοντὰ 'στὸν Βελουδίον και 'στὴν ἴδιον Αἰόλου,
 κι' ἂν βίλης νᾶγῃς δόντια και ξένους ἀπὸ τῶς
 εἰς τὸν Τερστίνην τρεῖς και μὴ οἰ μὴ ὄσλοιο.

Εἰς τὸν Γιαννάκη τὸν γνωστὸν εὐχαριστίας φόρον
 γιὰ μὴ τούτῃρα θεικῆ ποῦ μ' ἐστειλεν ὡς δῶρον,
 κι' ὅπως γιὰ τούτῃρα λαχταρᾶ και πρᾶξιμα ποῦ σαλεύει
 ἴνας Γιαννάκη; βῆρῆται, Γιαννάκη; βασιλεύει.

Τὸ φύλλο μας 'στὴν Πόλι και τώρα και γιὰ πάντα
 πρὸς ὄλους γιὰ παράδες θὰ δίδεται τριάντα.